

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXVI

Paříž

Číslo 3

Petr Holub

květen - červen 1995

ČEŠI OPOUŠTĚJÍ KATOLICKOU CÍRKEV.

UŽ několik století u nás nebyla prestiž římské církve tak vysoká jako v prvních měsících roku 1990, čtyři pětiny české populace očekávaly, že církev bude mít v politice velké slovo. Podle T. Halíka měli čeští katolíci v té době zdevastované zemi co nabídnout, uchovali přece *kontinuitu národní tradice i spojení s kořeny evropské kulturní identity*. Pokud by národ poselství církve vyslechl, došlo by k jeho duchovní a mravní obnově, která je stejně důležitá jako obnova ekonomická. Žádná z těchto nadějí se však nesplnila. Zbožnou mládež tradiční církve záhy přestala bavit, hitem na trhu se staly spíše východní meditace a holotropní dýchání, otevřený dialog se světem se nekonal. Místo toho se od církve odvrátila polovina dosavadních "členů", mravy se nezlepšily, naopak se Češi záhy zhlédli v neřestech západního světa. Není divu, že si církevní hierarchie včetně kardinála Vlka stěžuje na osud. Příčinu neúspěchů vidí v důsledné "ateizaci" minulých čtyřiceti let. A v rozrušení nad nemilým "dědictvím minulosti" katolíci už úplně zapomněli na plánovaný dialog se světem a ostatními církvemi. Dr. Břetislav Horyna, který přednáší religionistiku (vědu o náboženství) na olomoucké univerzitě, však názor biskupů, že česká společnost byla za čtyřicet let komunistické vlády "ateizována", odmítá. Náboženské postoje mají podle dr. Horyny velkou setrvačnost, již půlstoletý tlak režimu nemůže ovlivnit. Dramatický úbytek "členů" katolické církve od r. 1991 byl způsoben spíše návykem Čechů chovat se podle vzorce "kam vítr, tam plášt": před čtyřmi lety bylo křesťanství v módě, stačilo ale několik protikatolických projevů premiéra Klause a ze stáda oveček zbyla polovina. Ostatně i česká církev udělala všechno pro to, aby se dostala na okraj společnosti. Její představitelé, soudí dr. Horyna, přehlédli známou pravdu, že jedna instituce nemůže zajišťovat "duchovní" nebo dokonce "mravní" rozměr demokratické společnosti. Bez zábran vystupují jako mluvčí národa (zasvěcení Čechů Panně Marii na Velehradě) a pro vlastnictví katedrály sv. Víta neváhají podstoupit soudní proces. Není proto divu, že sklízejí kritiku a že evropská religionistika hodnotí naši církev jako "národní až nacionální, a zároveň výrazně konzervativní".

Jiří Hejna (Paříž) Knižní ilustrace

Kromě toho dlouholetý spor o navrácení majetku vyvolal u veřejnosti dojem, že církvi nejde o nic jiného než o peníze. Názorům věřících jiných vyznání, ateistů nebo evropských teologů naslouchá naše církev ještě méně než církev polská, na rozdíl od Poláků přitom nemá dostatečné intelektuální zázemí. Vzhledem k úrovni našeho kněžského semináře je vůbec úspěch, že se stále ještě najde alespoň několik katolických vzdělanců, schopných publikovat své názory.

Na to, jak by církev mohla obhájit svou pozici v české společnosti existují dva recepty. První z nich pochází z Moravy, kde církev dosud své síle důvěřuje: "Morální stav světa je hrozný," píše Otec M. Kliz z Albrechtic u Karviné, "jako křesťané musíme proti zlu bojovat." K nejradikálnějším věřícím patří titule Panny Marie, jichž je v poslední době stále víc. Věřící v Čechách jsou v jiné situaci, oni už ústup ze slávy zažili. Šéfredaktor časopisu *Teologické texty* Oto Mádr nalézá naději pouze v tvrzení, že v boji za víru stačí Bohu někdy "jen pár věrných". Situaci těchto osamocенých věrných znají nejlépe faráři plzeňské a litoměřické diecéze, které jsou považovány za misijní území, tj. kraje, kde je třeba křesťanskou víru teprve zvěstovat. Např. Otec J. Saller z Liběšic u Žatce má na starosti duchovní správu 55 vesnic a 26 kostelů, z nichž však pouze 8 udržuje v provozu, kam na mše přichází nejvýš 10 dospělých. Proto začal vychovávat mládež a dnes učí náboženství 350 dětí. Díky finanční podpoře z Německa a ze Švýcarska mohl zřídít církevní školu, opravit faru a několik kostelů, cikánským dětem platí hudební školu. V Bohosudově u Teplic se jezuita Josef Cukr (78) inspiroval příkladem biskupa z Bulawayy, který před třiceti lety zahájil svou misii v jihoafrické Zambii tím, že stavěl školy. Situace na severu Čech se totiž od Zambie příliš neliší: nejde jen o to, že lidé ztratili náboženství, ale zapomněli se i kulturně chovat. Proto po zambijském vzoru obnovil jezuita Cukr v Bohosudově církevní gymnázium; stačilo opravit část ruských kasáren a sehnat učitele.

Kromě ateistů mají katolíci další vážné konkurenty: vedle hnutí New Age se o pozornost hlásí i buddhisté a desítky nových křesťanských i nekřesťanských církví. Jejich rozkvět se vyznačuje masovým úprkem věřících ze zavedených církví (např. v Německu se odhlašuje každý rok z katolické církve přes 150 tisíc lidí) i velkým zájmem o silné duchovní zážitky. "Až se nová náboženství neosvědčí, může se stát křesťanství znovu aktuální," soudí dominikán O. Štampach. Současná situace má totiž i své dobré stránky: mohla by vést k tomu, že křesťané znovu dokážou nalézt sami sebe.

*

Respekt 16/95 - Značně kráceno.

Ilustrace Jiřího Hejny z první strany Oběžníku je z knihy PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD, kterou na motivy L. Q. Rosse napsal Pavel Eisner. Kniha vyšla v r. 1979 v nakl. KONFRONTACE ve Švýcarsku.

Zajímavosti z domova i ze světa

■ Olga Havlová oslavila páté narozeniny svého Výboru dobré vůle.

■ Pro napoleonský kongres ve Slavkově v květnu tr. byly do Slavkova dopraveny Napoleonovy vlasy, jeho umyvadlo a sáně z ruského tažení.

■ Předsedkyně DEU (Demokratické unie) Alena Hromádková požádala prezidenta a vládu, aby v souladu se zákony o politických stranách a o protiprávnosti komunistického režimu byl dán podnět k rozpuštění KSČM a Strany československých komunistů (SČK).

■ Ve vojenském výcvikovém prostoru Boletice na Českokrumlovsku je na květen a červen tr. naplánováno společné cvičení české a francouzské armády.

■ Díky Otci biskupovi J. Škarvadovi má Austrálie po delší době zase českého kněze. Stal se jím *Otec Jindřich Kotvrda*, rodák ze Slavkova u Brna. Byl vysvěcen v r. 1988 v Litoměřicích, působil v Brně, Loděnicích a Drnovicích u Vyškova. Za milé přivítání nového kněze patří rovněž dík sydneyjské sokolské jednotě, která Otci Kotvrdovi poskytuje místo i ve svém *Věstníku*.

■ FIRST TRANSPORT LINES a.s. zajišťuje autobusovou přepravu mezi NICE a Č. Budějovicemi, Prahou, Brnem a Prostějovem s cenami: Nice - Praha 450 FF, Nice - Brno 475 FF. Informace a předprodej : Nice - *Phoceens cars* 2, place Masséna, tél. 93 85 66 61; Praha - *Bohemiatours* Zlatnická 7, 110 00 Praha 1.

■ Svatořečení blahoslaveného *Jana Sarkandera* v květnu tr. vzbudilo všeobecný zájem o tohoto málo známého kněze, v jehož životě, zdá se, bylo dosti zvratlů. Narodil se 20. prosince 1576 ve Skočově na Těšínsku v české rodině. Po otcově smrti v r. 1589 se celá rodina přestěhovala do Příbora a Jan postupně prošel jezuitskými školami v Olomouci, Praze a Štýrském Hradci. V r. 1606 studia přerušil, chtěl se zřejmě oženit, neboť z té doby pochází jeho svatební smlouva. Nevěsta či manželka mu však brzy zemřela a bývalý student se vrátil ke studiu, aby v r. 1609 přijal v Brně kněžské svěcení. V následujících letech působil jako kněz na různých moravských farách. Fara v Holešově, kam přišel v r. 1616, se mu však stala osudná: dostal se do sporů s okolní nekatolickou šlechtou o farní desátky a když se moravští stavové v květnu 1619 přidali k českému povstání, odešel do Polska, snad aby unikl pomstě nekatolíků, kteří si dobře pamatovali jeho protireformační úsilí. V listopadu se ale do Holešova vrátil, a když na jaře následujícího roku vpadl na Moravu silný oddíl polské kozácké jízdy (tzv. lisovčáci) kteří Holešov ušetřili avšak zmasakrovali a vypálili sousední Napajedla, padlo na Sarkandera podezření, že právě on kozáky povolal. (Dnes je historicky zjištěno, že lisovčáky najímal v červenci 1619 u polského krále Zikmunda III. císařský generál Michal Adolf Althan). Předvolání k vyšetřování Sarkander neuposlechl a skrýval se v lesích u Troubek. Po vyzrazení jeho skrýše byl zatčen a odveden k vyšetřování do Olomouce, kde musel podstoupit trojí krutý výslech útrpným právem. Vyšetřování skončilo neúspěšně, obviněný Sarkander se nepřiznal ani během poslední tortury a tak byl podle zákona volný. Mučení však podlomilo jeho síly a dne 17. března 1620, měsíc po svém posledním výslechu, v olomouckém vězení zemřel. Jeho hrob je v kostele Panny Marie na Předhradí v Olomouci.

Zaznamenali jsme *pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jím volnost, aby si utvořili vlastní úsudek.*

● ... "Americký způsob života" je u nás v módě, leckdo touží "být Američanem" a když jím není, aspoň používáním "amerických" názvů a napsí *real estate, dealer, car, guard's* atd. naznačuje, že by jím chtěl být. Jeden charakteristický rys americké společnosti ale zatím nikdo nenapodobuje, ačkoliv právě on dělá Ameriku Amerikou: z nedávno zveřejněných statistických údajů plyne, že 93 % (1) Američanů věří v Boha; tři čtvrtiny jich pravidelně navštěvují bohoslužby své církve a dvě třetiny o sobě tvrdí, že bible v jejich životě hraje stále významnější úlohu. Názor, že náboženství je základem americké demokracie, sdílí zhruba 70 % Američanů. (...) Při průzkumu mezi žáky a studenty jedné pražské školy byla položena více než 120

mladým v podstatě jedna otázka : *Jaký je váš vztah k náboženství ?* Jen asi 6 % dotázaných označilo svůj vztah za kladný a jen 4 mladí se hlásili k nějaké konkrétní církevní organizaci (z toho jedna dívka ke Svědkům Jehovovým), 11 % náboženství zásadně odmítlo a přes 80 % je k náboženství zcela lhostejných.

Odpovědi vyjadřují dost věrnou kopii bolševické kritiky náboženství jako "opia lidstva" a ukazují, jak hluboko tkví averze k církvi u nás. (...) Odstraňování předsudků, kterými jsou zaplaveny mysli mladých Čechů, bude zdoluhavá záležitost. Při vši úctě k nám křesťanům v České republice nutno říci, že vztahy mezi křesťany uvnitř amerických církví i mezi církvemi navzájem jsou jiné než u nás. I to tušíme za surovými odpověďmi pražských studentů. Vzájemná úcta, úcta k přesvědčení druhého jsou v americké společnosti vžitým reflexem, křesťanským, a tím i demokratickým. V tomto směru by opravdu bylo záhodno je bezostyšně napodobovat. Zušlechtilo by to naši společnost hlouběji než mnoho *joint ventures*, investice v tvrdě měně a americké výrobky na našem trhu.

Petr Kolář SJ.

●... Rozhodnutí o svatořečení *Jana Sarkandera* vyvolalo rozčarování především na straně českých evangeliků. Vyslovují obavu, že po svatořečení nebude moci ekumenický dialog pokračovat. Nutno říci, že obavy našich evangelických bratří jsou pochopitelné a v dané konstelaci se jim nelze divit. Je ale také třeba říci, že to jsou obavy liché, že nejsou věcně oprávněné. (...) Katolická církev již mnohokrát dala najevo své politování nad vším nespravedlivým, co se činilo jejím jménem v různých náboženských konfliktech, mj. i ve sporech 16. a 17. století. Slova papeže Jana Pavla II. o Mistru Janu Husovi při pražské promluvě v dubnu 1990, jsou v tomto směru výmluvná a jednoznačná, zrovna tak jako *Dekret o ekumenismu* a *Prohlášení o náboženské svobodě* II. vatikánského koncilu. Jasně bylo řečeno, že bylo tragédií, když odmítnutí Husových věroučných formulací kostnickým koncilem vedlo k jeho odevzdání světské moci k potrestání a upálení. (...) Sarkanderovu kanonizaci nelze vykládat jako souhlas s metodami tehdejší násilné rekatolizace, nejde o návrat ke konfrontaci. Sarkander zachoval své církvi věrnost, pro ni byl vězněn a mučen a pro ni také položil život. V tomto smyslu se stal mučedníkem, a právě jako mučedník je svatořečen.

O. Štampach OP

Četli jsme knihu

André Frossard DIEU EXISTE - JE L'AVAIS RENCONTRÉ

V r. 1969 vydalo nakl. Ed. Fayard, Paříž.

Potkal jsem ho znenadání - řekl bych náhodou, kdyby náhoda vstupovala do dobrodružství tohoto druhu. Potkal jsem ho v úžasu chodce, kdyby v ohybu pařížské ulice najednou spatřil místo známého náměstí a křižovatky moře, které bije do soklů domů a rozprostírá se do nekonečna... Byl to moment údesu, který trvá. Nikdy jsem si na Boží existenci nezvykl : Vstoupil jsem v 17,10 hod. do jedné kaple v Latinské čtvrti Paříže hledaje přítele - vyšel jsem v 17,15 s přátelstvím, které není z tohoto světa... Vešel jsem jako skeptik a ateista, krajní levičák - ba víc než skeptik a ateista, protože jsem byl lhostejný a staral se o docela jiné věci než o nějakého Boha. Ani mi nepadlo jej popírat, jak se mi zdál odbytý ve výkazu ztrát a zisků lidského neklidu a lidské nevědomosti. - Vyšel jsem po několika minutách *věřící*, nesený, zvedaný, uchvácený a vláčený vlnou *nevýslovné radosti*, jako kdysi v Damašku

svatý Pavel... Bylo mi dvacet let, když jsem tam přišel. Když jsem vycházel, byl jsem dítětem, zralý pro křest.

Přeložil A. Bernáček, OSA

*

Spisovatel a novinář (Cavalier Seul) André Frossard zemřel 2. února tr. v Paříži.

ROZHOVOR

s paní FRANTIŠKOU SOKOLOVOU

Při příležitosti pařížské výstavy v listopadu a prosinci mr. věnované životu a dílu českého filozofa Jana Patočky, položili jsme paní F. Sokolové, dceři Dr. Jana Patočky, několik otázek.

Oběžník : Co Vás přivedlo na myšlenku uspořádat tuto výstavu v Paříži ?

F. Sokolová : Výstava byla původně určena pro Turnov, rodiště J. Patočky, a v létě 1994 instalována na hradě Valdštejně. Měla seznámit širší veřejnost a zvláště mládež s jeho životem a probudit zájem o jeho dílo, jež je v Čechách - kromě odborných kruhů - známé málo. Ve scénáři jsem použila básně Patočkova žáka L. Dvořáka, a obojí mladé lidi upřímně zaujalo. Když jsem loni na jaře prostřednictvím AFTS "objevila" Association LE PONT NEUF, která navazuje kulturní styky se střední a východní Evropou, napadlo mi, že podobná výstava by mohla vzbudit zájem i ve Francii. Pana S. Pierreta, ředitele asociace, tento nápad skutečně zaujal a souhlasil s tím, že se postará o administrativní, technickou, výtvarnou i propagační stránku výstavy. Z české strany, zastoupené Archivem Jana Patočky v Praze, byly poskytnuty materiály, scénář i sochy a skizy českého sochaře Jana Wagnera, který se v mládí s Patočkou přátelil. Na rozdíl od výstavy na hradě Valdštejně jsem ve scénáři pro Paříž kladla důraz na Patočkův život (ve Francii je známo spíše jeho dílo, které tu vychází ve vynikajících překladech) a na jeho vztah k Francii. Životopisnými komentáři jsou vlastní Patočkova slova. A opět jsem použila básnických citátů z L. Dvořáka v překrásném překladu X. Galmiche.

Oběžník : Všeobecně se ví, že Jan Patočka měl ve Francii odedávna mnoho přátel a k Francii vřelý vztah. Ta stará přátelství přetrvala ?

F. Sokolová : Jeho vřelý vztah k Francii - to nebylo v době po první světové válce u nás nic výjimečného, politické, kulturní i společenské styky ČSR s Francií byly v té době velmi těsné a přátelské. Čechům to umožňovalo rozšiřovat si své "evropské obzory" po všech stránkách. Řada českých studentů využívala studijních stipendií, mj. i můj otec i jeho bratr František, který studoval na Pasteurově ústavu, moje matka měla baccalauréat na lyceu v St. Germain en Laye. Bylo to právě ve Francii, kde otec koncem 20. let prvně slyšel přednášet filozofa E. Husserla. Po válce přednášeli v Praze na Francouzském institutu E. Denise otcovi přátelé, akademik R. Polin a zemřelý prof. R. Campbell (část Patočkovy korespondence s ním vyšla v Les Temps modernes v r. 1992). Co pro Patočku tato přátelství znamenala, snažila jsem se na výstavě ukázat a doložit jeho citáty. Francouzští přátelé otcovi pomáhali v nejtěžších dobách a umožňovali mu, aby mohl pracovat a publikovat. Např. v r. 1961 mu kolenioložka a profesorka pedagogiky M. Denis zprostředkovala pozvání na kongres pedagogů v Tours. Po založení Charty 77 se podpora francouzských přátel ještě zvýšila. Velikou zásluhu o Patočkovu publicitu mají rovněž francouzští novináři, např. B. Dupuy, který publikoval v dominikánské revui ISTINA jeho články, studie o něm, i materiály Charty 77.

Obězník: Odrazila se tak silná orientace a celoživotní vztah k Francii také v jeho rodině ?

F. Sokolová: Rodiče mezi sebou často mluvili francouzsky, maminčin bratr Ivan Matoušek, který bojoval v de Gaullově armádě, v r. 1944 ve Francii padl. Moje sestra Jana a já jsme po válce chodily do francouzské obecné školy v Praze-Dejvicích.

Obězník: Byl Jan Patočka jako filozof člověk věřící, nebo se filozofie s vírou neshodují ?

F. Sokolová: Otec byl hluboce věřící, znamenalo to ale pro něho něco tak intimního, že o své víře odmítal veřejně mluvit. Jak bylo na výstavě doloženo, v r. 1921 z katolické církve vystoupil, ale v r. 1929 se do ní zase vrátil. Mezi jeho nejlepší přátele také patřili např. L. van Breda, lovaňský františkán, i J. B. Souček, evangelický teolog. V Chartě 77 se stýkal zejména s katolickým teologem J. Zvěřinou.

Obězník: Myslíte si, že je zapotřebí zájem o Patočkovu dílo ve Francii podporovat ?

F. Sokolová: Výstava ukázala, že Patočkovu jméno je ve Francii stále živé a těší se zájmu i mladších generací. Ostatně již asi před deseti lety uspořádala A. Sala malou výstavku Patočkových fotografií a knih v pařížském knihkupectví Autrement dit. Bylo pro mne velkým překvapením, když jsem zjistila, kolik toho bylo z jeho díla i o něm ve Francii publikováno. Na vynikajících překladech Patočkova díla má zásluhu zejména E. Abramsová. Za to vše se sluší poděkovat. Rovněž bych chtěla vyjádřit upřímný dík asociaci LE PONT NEUF, V. Loewitové i všem ostatním, kteří se na výstavě podíleli.

Děkujeme za rozhovor.

Od loňského prosince jsou stíháni za zneužití pravomoci veřejného činitele dva příslušníci StB, kteří v březnu 1977 zadrželi a podrobili výslechu prof. Jana Patočku, který několik dní po propuštění ve věku necelých sedmdesáti let zemřel. Přímou souvislost mezi zadržením a smrtí se však prokázat nepodařilo.

Ze života Misie

* Do konce dubna tr. bylo FR přijato celkem 42 kladných odpovědí na dotazník přiložený k OBĚZŇÍKU č. 1/95, proti ustavení Farní rady není tedy námitek. Vzhledem k tomu, že se o členství nikdo další nepřihlásil, je FR tvořena výhradně členy býv. přípravného výboru v tomto složení: MUDr. K. Novotný, J. Machová, K. Kessner, M. Stránská, Vlad. Stránský, V. Umlaut. Na dubnové schůzi bylo mj. rozhodnuto, že FR odešle Otci biskupovi J. Škarvadovi dopis s prosbou o pomoc. "Chceme naše společenství zachovat nejen z ohledu na dlouhou tradici, ale také proto, že s příchodem čestných krajanů do Paříže, ať nakrátko nebo na delší dobu, se otevírá nové pole působnosti a bylo by škoda ho nechat ležet ladem", praví se v dopise, v němž se dále navrhuje: "Je nám jasné, že česká pařížská obec není natolik početná, aby ospravedlňovala jmenování kněze na plný úvazek (...), zdá se nám však schůdné, aby kněz, který by k nám přišel, využil svého pobytu ke studiu, např. na zdejších vynikajícím Institutu Catholique."

Podobně zaměřený dopis byl odeslán také Biskupské konferenci v Praze. Oba dopisy ze dne 24. dubna 1995 za Farní radu podepsali MUDr. K. Novotný a M. Stránská.

* POMOZTE PAVLÍKOVI... Název naší společné akce solidarity s rodinou Heřmanových z Prahy neměníme, i když se dnes vlastně jedná o pomoc oběma postiženým chlapcům Pavlíkovi (12) a Petrovi (9 let). Při návštěvě Prahy koncem dubna tr. jsme se přesvědčili o tom, jakou vděčnost pocítují oba rodiče ke všem, kdo se jim snaží pomoci a jak naši účast a přátelství potřebují. Jejich plánovaná předprázdninová cesta do Lurd (viz OBĚZŇÍK 2/95) byla sice odložena, protože společnost, která pronajímá sanitní autokaravany, má takový nedostatek vozidel, že první volný termín k pronajmutí je koncem září a také cena se zdvojnásobila, ale už dnes máme naději, že potřebnou částku pro podzimní cestu shromáždíme, zvláště když jedna ze tří charitativních organizací v Lurdech reagovala na žádost paní Mileny Denot velmi pozitivně (Je ochotna zajistit pobyt celé rodině včetně lékařské péče ne-li zdarma, tedy jen za mírný poplatek). Kromě

toho se pokusíme - za pomoci zdejších českých lékařů, na které jsme se obrátili - sjednat konzultaci (během zastávky Heřmanových v Paříži) u některého francouzského endokrinologa.

To vše vypadá jednoduše, ale je za tím velká a obětavá práce, která by se bez vaší pomoci nedala uskutečnit. Prosimе vás, pokračujte v ní, ať peněžním darem, ať modlitbou. Jsme si vědomi toho, že bez její skryté a mystické síly bychom nezvládli nic. Jsme zde, na zemi, svěřeni jen druhému. *Sursum corda!*

Milena a Anina

Jména dárců, kteří přispěli Heřmanovým na pouť do Lurd: Auerhan, Bělehrádek, Gonet, Hodina, Knopová, Macourek, Mensdorff - Pouilly B., Mojzes, Stránský J., Stránský Vlad., Špička, Virtuoso.

* Z DOMOVA SVATÉ RODINY v Praze 6 nám přišel dopis s poděkováním za peněžní dar, který v CENTRE SEVRES dne 25. 3. 1995 předala naše Misie jeho zástupcům (viz OBĚŽNÍK 1/95 a 2/95). Z dopisu vyjímáme: "Děkujeme vám za vše, co naši cestovatelé od vás dostali. Váš finanční dar je pro nás velkým příspěvkem na úhradu vymalování celého Domu. Podobné služby se u nás poslední dobou značně zdražují, takže vděčně přijímáme každé podání pomocné ruky. (...) Shlédnout zařízení pro mentálně postižené byla pro naše pracovníky příležitost velmi cenná a rozhodně přispěje k prohloubení jejich znalostí. Pán Bůh zaplat' za tuto možnost, kterou jste nám tak nezištně poskytl..." Podepsáni přátelé a představená DOMOVA, sestra Akvinela.

* Dne 24. 7. tr. se bude v kostele St. Séverin v Paříži konat koncert vynikajícího českého souboru SCHOLA GREGORIANA PRAGENSIS. Některé z členů tohoto souboru jsme měli příležitost slyšet na poslední české mši sv. Začátek koncertu bude včas oznámen v "Officiel des spectacles".

Nepřehlédněte :

Cyklus besed na téma Duchovní život dnes, problémy a východiska, pokračuje v CENTRE SEVRES druhou besedou v sobotu dne 10. června 1995 v 17.15 hod. v sále č. 1, přízemí domu s názvem "Setkání s posvátnem v dnešní době". Úvodní slovo V. Umlauf.

*

Jako nedoručitelný se nám vrátil Oběžník od těchto adresátů:

E. Mintálová	75016 PARIS	G. Straka	67000 STRASBOURG
G. Rípka	75006 PARIS	L. Šimková	75004 PARIS
J. Sigmann	68170 RIXHEIM - ENTREMONT	J. Vaněk	75010 PARIS

Na Českou katolickou misii a na Oběžník přispěli :

Dubinová Langer Ledrerová Macourek

Všem dárcům upřímné PÁN BŮH ZAPLAT' !

*

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

ZE STARÝCH (zlatých) ČASŮ...

Krácený výtah ze čtyřhodinové přednášky soudruha Hrůzy v kurzu "VĚDECKÝ ATEISMUS" pro pracovníky ve stavebnictví v Praze.

Máme u nás celkem 18 povolených církví, z toho je 17 křesťanského charakteru. Poslední jsou židé. Protestanti jsou ti, kteří nesouhlasí, protestují. Vznikají v 16. a 17. století pod vlivem Německa. Reformovaná křesťanská církev na Slovensku - to jsou hlavně Maďaři. Církev československá husitská vznikla ve 20. letech, kdy u nás proběhlo velké protikatolické hnutí ve vzpomínce na to, jak Koniáš páčil české knihy. Zavedli český jazyk v bohoslužbách, nemusí se u nich šuškat farářům do ouška. Vínečko si u nich dávají nejenom páteři, ale všichni.

Pro své působení na lidi mají církve rozsáhlý aparát. U nás v ČSSR působí celkem 4860 duchovních všech církví. Jde vesměs o lidi vysokoškolsky vzdělané a co

je nejhorší, jsou dokonce přesvědčeni, že jejich názor je správný a pracují proti našemu materialistickému světovému názoru. Na základních projevech člověka - na jeho narození, sňatku a úmrtí - církve vždy parazitovaly. Statistika z roku 1984 o počtu svateb a pokřtěných dětí uvádí čísla nepravdivá, i když správná. Mnoho mladých lidí totiž přistupuje k církevním úkonům pod vlivem rodičů či prarodičů - a jsou v tom často finanční zájmy, např. dostanou od nich dar, jen když mají církevní obřad. A příklad církevního působení : v trnavské oblasti biskup sdělil, že 97 % církevních sňatků drží, zatímco mnohá civilně uzavřená manželství ne. Vysoký počet církevních pohřbů - to je především chyba ROH, že se dostatečně nezajímá o zaměstnance, kteří odešli do důchodu.

Církev hraje ve světovém měřítku významnou úlohu. Vatikán má 1200 obyvatel, vesměs mužů, v tom 40 gardistů. Má dokonale vybudovaný aparát politických stran pod nepřímým vlivem Vatikánu (Itálie, Francie, NSR atd.). Mniši plní úlohu informační a výzvědné služby. Uvědomme si, že kdyby jen každý desátý farář byl u nás informátorem církve, jak velký přehled musí mít církev o tom, co se u nás děje! Polský papež : jakmile zemřel jeho předchůdce, hned druhý den jel americký velvyslanec z Varšavy do Krakova. Kam asi? Zajisté : za Wojtylu. A týž den chodil v Praze Tomášek s americkým velvyslancem po zahradě abychom se nedozvěděli, o čem si povídali. Tak to bylo asi i jinde, kardinálové byli přímo ovlivněni americkými diplomaty dopředu. Zorganizoval to Brzezinski. I Tomášek se snažil narušit u nás socialismus. Projevilo se to v případě Pacem in terris. To jsou kněží, kteří u nás působí aktivně pro socialismus. Papež je proto rozpustil a Tomášek se snažil, aby papežův příkaz byl uskutečněn v praxi. To se mu ale nepodařilo.

Svědkové Jehovovi jsou lidé velmi naivní na nízké vzdělanostní úrovni, ale mají mazané vedoucí. Aby nemusili na vojnu, zavazují se na 10 let k hornické práci. Když se nám ale soustředí na jedno místo, je to nevýhoda. Vedoucí pracovníci přitom o ně stojí, protože mají dobrou pracovní morálku. Uvažovali jsme o jejich legalizaci aby byli lépe podchyceni, oni ale o legalizaci nestojí. Pokud jde o platy kněží, katolíci jsou na tom nejlépe, protože dostávají od věřících dary, např. za mše. Skoro všichni mají auta a to nejen obyčejné škodovky, ale často od 150 tisíc výše. Někdy vydají za sebe a za kuchařku 20 tisíc na Kubu. Řehole u nás nejsou povoleny, jen jeptišky existují na dožití. Starají se o idiotické osoby v ústavech, ale i tam mohou být nahrazeny. Když jsme je dostali ze zdravotnictví, nic se nestalo, zdravotnictví se kvůli tomu nepoložilo. Jsou dnes ovšem i tajné řeholnice - chodí v civilu, ale doma žijí podle svých pravidel. Je to jejich škoda, že se připravují o všechno, co je v životě krásné...

*Z (prvomájového) mudroslovní
jistého národa
středoevropského:*

*Americký agresori
utopíme v rudým moři !*

OBĚŽNÍK – bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ – 35, rue de Sèvres, 75006 PARIS – tél. 45 44 58 91

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 20 138 63 M Paris